

Xocolata, per fumar?

Una nit, Àlícia treballa a la seua habitació fent els deures de l'escola quan passa per davant de la seua taula una llebre corrent a tota velocitat, com si fóra la cosa més natural del món la xiqueta entra en un món de somnis plens de xocolata.

ALÍCIA EN EL PAÍS DEL XOCOLATE

XAVIER MÍNGUEZ

DIBUIXOS D'ADA GARCIA

PRIMER PREMI EMPAR DE LANUZA DE MELIANA DE L'ANY 1991

COL·L. "EL MICALET GALÀCTIC", 103

88 PÀGS.

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2004

Xavier Mínguez comença aclarint un punt important: l'Àlícia del país del xocolate no té res a veure amb l'Àlícia del país de les meravelles. Aquesta Àlícia no estava endormiscada un dia de calor a la vora del riu, com la de Carroll, no és anglesa, sinó valenciana, és una Àlícia alta, ben plantada, intel·ligent, que trau bones notes i a qui li apassionen les rondalles. La seua única debilitat és la xocolata, i sa mare li prohibeix menjar-ne.

Però a pesar del que puga dir el narrador, que mai no sol ser de confiança, les dues Àlicies coincideixen en alguns punts; en primer lloc, totes dues viuen la majoria de les seues aventures en un somni. Aquesta circumstància els permet de presentar als dos escriptors un entramat de situacions versemblants i absurdes, metamorfosis insòlites d'éssers i d'ambients, jocs de paraules i de lògica i

associacions oníriques. En el relat de Mínguez molts dels personatges extravagants són protagonistes de contes coneguts de la nostra tradició, com ara la tortuga i la llebre -cosina del conill d'*Àlicia en el país de les meravelles*, la princesa Verònica que besa granelles per alliberar prínceps encantats, *Caputxeta Vermella*, el ninot de palla amb molt – massa- cervell d'*El Mag d'Oz*, Pinotxo i altres. Tot aquest cúmul de citacions extretes de la cultura escrita i oral infantil recorda l'eclecticisme i la barreja tan sovintejats a partir dels vuitanta: amb la postmodernitat, el referent ja no és la realitat sinó la pròpia tradició literària. Fa 13 anys, l'any 1991, *Àlicia en el país del xocolata* va obtenir el primer premi Emper de Lanuza de Meliana, és, doncs, un producte de l'època que, de segur, pot divertir algunes dècades més.

Mitjançant la mescla magistral de somni i realitat Lewis Carroll va construir un espai imaginari, ple d'animals i d'objectes animats, on atacar les convencions socials i els més alts exponents de la fèrria moral victoriana. A l'Anglaterra del moment calia jugar amb metàfores i subterfugis i l'escriptor va apostar per la sàtira i la caricatura. La narració de Mínguez fa servir un llenguatge i uns conceptes molt

adequats per divertir nenes i nens a partir de 8 anys, però, assagem altres lectures, gosem? La multiplicitat d'interpretacions enriqueix les obres. I si, posem per cas, la xocolata que busca Àlicia fóra per fumar? Podríem resseguir una crítica a la doble moral i llegir el text com un al·legat a favor de la despenalització de les drogues. El resultat és suggerent: una adolescent i el seu viatge oníric-literari a la recerca d'haixix, en un país on la substància psicoactiva s'utilitza com a moneda. En qualsevol cas, les dues Àlicies es troben en el trànsit on hom ha de créixer i prendre les pròpies decisions. Mínguez comparteix amb Lewis Carroll el desig de no adoctrinar, i milers de lectors de totes les edats han trobat als llibres del professor de matemàtiques un estímul constant de la imaginació.

Imma Gandia

Assaig per a adolescents

Amb aquests dos títols, edicions del Bullent inaugura una col·lecció de llibres d'assaig adreçats al públic adolescent i juvenil amb l'objectiu de subministrar-li informació i elements de judici al voltant de temes que poden tindre una especial incidència en la seua vida quotidiana.

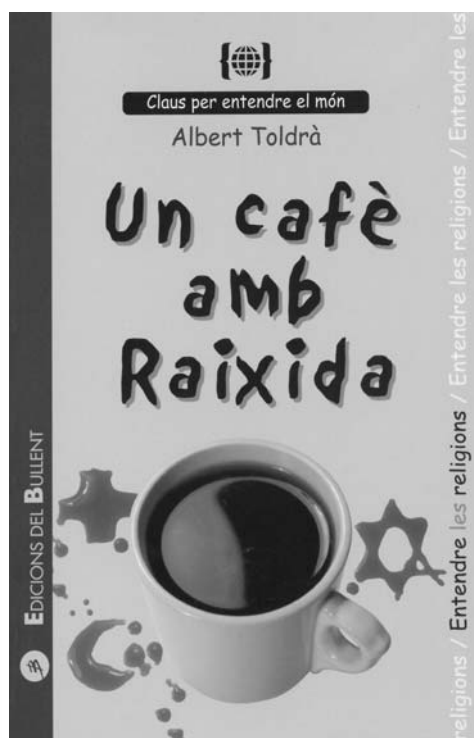
[AQUÍ NINGÚ NO ÉS ESTRANGER](#)

AITANA GUIA I CONCA

COL·L. "CLAUS PER ENTENDRE EL MÓN", 2

112 PÀGS.

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2004

[UN CAFÉ AMB RAIXIDA](#)

ALBERT TOLDRÀ

COL·L. "CLAUS PER ENTENDRE EL MÓN", 1

78 PÀGS.

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2004

El títol de la col·lecció és ben transparent i palesa les intencions dels seus promotors: “Claus per entendre el món”. Per entendre’l i per formar-se’n una opinió, caldria afegir. Perquè si alguna cosa tenen en comú els dos títols publicats és una adscripció ètica manifesta i unes intencions més educatives que informatives: en un món tan mediatitzat i manipulat informativament no hi ha terreny per a una objectivitat asèptica i idealitzada. Tant Albert Toldrà com Aitana Guia, acompanyen el seu lector amb una bateria de reflexions reforçades per un bon treball de documentació i anàlisi de les fonts que els estalvia de caure en els relliscosos terrenys del pamflet sense renunciar, per això, a un més que evident afany per convèncer.

Un café amb Raixida aborda el complex tema del fet religiós i ho planteja com un diàleg entre una jove estudiant d’origen magrebí, plena de dubtes i d’incertesa, i un professor escèptic i realista que, des del respecte a totes les creences i conviccions, tracta de fer-li entenedor el laberint religiós del planeta, amb les seues llums i ombres, els seus conflictes i contradiccions, les seues implicacions polítiques i culturals, la seua evolució històrica, etc. L’elecció dels personatges permet el seu autor posar un especial èmfasi en els aspectes més actuals i roents d’aquest fet religiós: les difícils relacions entre

orient i occident i les teories sobre el presumpte xoc de civilitzacions utilitzades massa sovint com a coartada legitimadora per a propiciar-lo.

Aquí ningú és estranger s’enfronta amb un altre tema d’actualitat igualment conflictiu: el problema de la immigració. I la tesi que l’autora hi defén amb unghes —documentació a dojo— i dents —una anàlisi implacable— és, justament, que la immigració NO és un problema, sinó una oportunitat per fer justícia històrica i compensar dècades de desigual distribució de la riquesa i dels recursos. L’argumentació s’hi estructura en forma de resposta a diverses preguntes d’enunciat colpidor: Són iguals tots els immigrants? Tenim obligacions morals envers els treballadors estrangers? Són els immigrants una mercaderia? Quin és el problema, la immigració o la societat receptora? Per bé que s’hi ens adverteix explícitament que el llibre és incomplet perquè manca de conclusions, atenent la contundència dels interrogants esmentats podríem dir, com la coneguda cançó, que qui pregunta ja respon.

Comptat i debatut, un magnífic inici d’una col·lecció original però absolutament necessària que ens depararà, de ben segur, noves satisfaccions en un futur més o menys immediat.

Josep Vicent Frechina

Una família ben còmica

Els nostres menuts estan d'enhorabona: primer per l'encert i la constància de l'editorial Bromera en haver creat i mantingut dempeus aquest "Micalet Galàctic" que compleix ara 100 números, i segon, per celebrar-ho amb una història de Pasqual Alapont.

CAGADETS DE POR

PASQUAL ALAPONT

IL·LUSTRACIONS DE FRANCESC SANTANA

COL·LECCIÓ «EL MICALET GALÀCTIC», 100

112 PÀGS.

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2004

Cagadets de por -el quart títol d'una sèrie reeixida del prolífic escriptor Pasqual Alapont, protagonitzada per dos personatges ja coneguts, Manel i Frederic- ha estat el llibre escollit per l'editorial Bromera per tal de celebrar el número cent d'"El Micalet Galàctic". Es tracta d'una col·lecció de narrativa infantil-juvenil que du catorze anys de trajectòria, amb més de 800.000 exemplars venuts i que, fins ara, ha publicat traduccions d'autors com Michael Ende, Bernardo Atxaga o el recent Premi Andersen, Martin Waddell, així com un ventall ben divers d'obres escrites originalment en la nostra llengua, entre elles, tres d'adaptacions d'obres clàssiques.

Però si entrem en matèria, us diré que el que teniu ara a les mans és un llibre per fartar-se de riure, per la senzilla amb què l'autor ha convertit una història familiar i banal, com ara l'e-

lecció del destí de les vacances d'estiu, en una aventura plena d'humor i intriga, darrere del retrat divertit i agut - a mena de paròdia- d'una família valenciana ben còmica i peculiar, per a qui les partides al dòmino acaben en una batalla campal.

Els seus protagonistes -retratats per l'il·lustrador Francesc Santana de manera molt expressiva i humorística, amb un rostre que fa honor a la història- conformen una galeria de personatges digna d'evocar. Anem a conèixer-la: primer apareix el pare, d'aspecte fascinator, "un animal racional de noranta quilos, poderós i descomunal," tal com ens el presenta l'autor, que treballa a casa escrivint llibres; després, la mare, una dona que "té els cabells negres quinze dies al mes, i després se li tornen blancs" dels disgustos; i la tieta Roser, germana de la mare, sembla que "no té ni panxa ni budell, de tan prima que està" i "fa cinc anys que diu que té vint-i-vuit anys". Per arredonir-ho, hi ha l'avi Frederic, tota una personalitat sorprenent i intrèpida, que està sempre inventant-se *boles* i clavant-se en problemes. I finalment, el Manel, un xiquet un poc grillat a qui no li importaria ser de major un "d'aquests individus que s'encarreguen de rosegar les pipes per col·locar-les des-

prés en paquetets". Ja us en podeu fer una idea, de la colla que formen.

Un dia, doncs, arriba el moment d'elegir destí per a les vacances d'estiu i el pare proposa Guadalajara, però per sort, un boicot familiar inclinarà la balança cap a Mallorca, ufffi!!! Quin respir per a tots. I aquí és quan comencen a succeir-se les escenes i els disbarats més delirants: l'avi prenent el lloc de les hostesses a l'avió; el pare que s'indigna i vol reclamar per tot i ningú no li en fa cas; la tieta Roser, sempre engrescada en lligar, la mare, que n'està una mica tipa; i el Frederic i el Manel que, acompanyats a tothora de Jordi, un "gos tranquil·lot", no traginen una bona.

Contades per la ploma d'Alapont, aquesta llista de barrabassades multipliquen el seu efecte de diversió, sobretot per la destresa que hi mostra a l'hora de conduir una història senzilla, plena de situacions quotidianes i humorístiques, a través de diàlegs vius i creïbles, tan rics en expressions populars i en dites ben nostrades.

Lourdes Toledo

Antinovel·la de pirates?

La Tripulació del Pànic ha estat guardonada amb el Premi Edebé de Novel·la Juvenil. Es tracta d'un relat juvenil d'aventures del tot atípic, amb una trama entre estrambòtica i imaginativa que barreja l'èpica llegendària dels pirates i l'obscurantisme dels ritus de la santeria.

LA TRIPULACIÓ DEL PÀNIC

PAU JOAN HERNÁNDEZ

IL·LUSTRACIONS DE PEDRO ESPINOSA

PREMI EDEBÉ DE NOVEL·LA JUVENIL

COL·L. "PERISCOPI", 10

211 PÀGS.

EDITORIAL MARJAL, GRUP EDEBÉ, MISLATA, 2004

El títol de la novel·la, la fotografia de la coberta (que mostra part d'un vaixell al bell mig d'un mar de plata envalentit) i també la nota editorial de la rercoberta deixen ben clar ja des del principi al possible lector que *La Tripulació del Pànic* és una història de pirateria, "una de pirates", com solen dir els catalogadors de novel·les de gènere a l'hora de definir i classificar temàticament aquest tipus de relats que es basen en un patró prefixat, com un clixé que repeteix tòpics fins a gairebé desgastar-los. En aquest cas, però, l'autor es permet una sèrie de llicències argumentals que desvirtuen en part la clàssica història d'aventures marítimes per crear una novel·la difícil de classificar i de qualificar. L'acció de la narració, per exemple, no se situa als mars i costes del Carib al segle XVII, sinó en l'actualitat, en ple segle XXI; i el protagonista no és un pirata rònec

amb cama de fusta i un lloro penjant del muscle, sinó un jove de dèssset anys, un estudiant de Batxillerat normal i corrent que viu a Cornellà de Llobregat. Les raons que expliquen aquests canvis de base són difícils d'intuir. Potser es tracta de la voluntat de l'autor d'aportar alguna cosa diferent al gènere o, fins i tot, d'un intent de reinventar-lo a partir d'elements novedosos a manera d'assaig novel·lístic renovador. Una altra hipòtesi possible, molt més senzilla i prosaïca que no l'anterior, és que Pau Joan Hernández haja volgut dotar d'una certa originalitat el seu relat. Siga com siga, *La Tripulació del Pànic* fa miques les expectatives del lector des de les primeres ratlles, la qual cosa no ha de ser entesa com una característica positiva o com un valor afegit en si mateixa, sinó com una simple constatació de fets que té la funció de servir d'avertència al possible lector per tal d'estalviar-li un desengany.

D'altra banda, la prosa narrativa de Pau Joan Hernández és d'una manufactura impecable i la força evocadora de les descripcions ajuda en gran mesura a situar-nos en els diferents escenaris de les aventures del protagonista i de la resta de personatges, un grup de joves que tenen en comú el fet

de ser descendents per línia directa d'alguns dels pirates més famosos, els noms dels quals ens remetent, ara sí, a aquells gairebé mítics i llegendaris pirates que solcaven els mars del Carib al segle XVII. Aquests joves demostren ser dignes hereus de les destreses marines dels seus avantpassats en una aventura que els porta a embarcar-se a bord del *Sans-Quartier* i solcar l'Atlàntic per viure l'aventura més desconcertant de les seues vides.

Sergi Verger

Fuga fins a la selva del bon salvatge

Rocambolesques aventures, en el context de la conquesta espanyola d'Amèrica, d'un sacerdot valencià en una fuga perpètua de la barbàrie civilitzada, que el fa caure en una tribu d'indis centre-americans, on troba la societat utòpica i feliç.

Qui no es deixe horroritzar per la portada i en supere l'abominable composició amb papagais de colors, produït d'un marketing pedestre, accedirà a assaborir la traducció al castellà, del propi autor, del "Manuscrit de mossén Gerra" (1993), amb l'estil àgil i eficaç amb què el calidoscòpic Josep Franco ens consola periòdicament. Una altra novel·la juvenil, aquesta sentimental, ingènua i impressionista, sense pretensions, amb acció, història d'amor i *happy end*. I amb anacronisme, substancial al gènere: la mentalitat dels protagonistes del "manuscrit" pot ser comprensible per al nostre jovent lector, però no pertany al segle XVI; ni tan sols Erasme pensava així i, si ho feia, evidentment no gosava pas escriure-ho. Formalment, la novel·la s'inspira en els textos cronístics de la conquesta, amb un principi i final ben marcats i arcaïtzants, en contrast amb l'estil de

MANUSCRITO DE FRAY ORZA

JOSEP FRANCO

TRADUCCIÓ DE JOSEP FRANCO I SOLEDAD CARREÑO

COL·L. "ALGAR JOVEN", 15

223 PÀGS.

ALGAR EDITORIAL, ALZIRA, 2004

la narració, gens historicista. L'estructura, bizantina: una concatenació -amb parèntesi- d'inversemblants aventures, separacions i retrobaments. I, sobretot, fugues extraordinàries, amb un ritme que fa anar de corcoll el lector: fuga de la Inquisició, a València, acusat d'hebraïtzant, gràcies a un amic metge; del vaixell pirata que el segresta a Cullera, gràcies a una oportuna tempesta amb naufragi; del mar, gràcies a l'aparició d'un vaixell castellà amb destinació a Amèrica; de l'hidalgo capità del vaixell, que l'acusa d'haver deshonrat la seua filla, gràcies a la interessada; de Portobello, missió de franciscans sado-massoquistes, gràcies a una expedició de descobriment; de l'atac dels indis que exterminen l'expedició; una fuga coral de la tribu dels Guacas, perseguits pels conqueridors castellans, fins a la terra promesa; i una absurda fuga final de la felicitat obtinguda, per tornar a morir al seu patètic país (el nostre).

Una escapada, al cap i a la fi, de la crueltat atroz de la "civilització", crítica lamentablement encara avui necessària davant l'enyorança duradora pels vells imperis i la brutalitat dels nous; però la crítica del "manuscrit" roda perillósament fins a la inversió dels valors del maniqueisme colonial; ací els

bons, massa bons, són els indis naïf, i els dolents, massa dolents, els conqueridors espanyols, *plaga de ladrones y asesinos*, més salvatges que els salvatges. I tanmateix, malgrat la saludable simpatia per la víctima, tal com mantenen els cànons narratius occidentals, els herois no són aquests bons salvatges, sinó tres improbables valencians i una sorprenent vikinga.

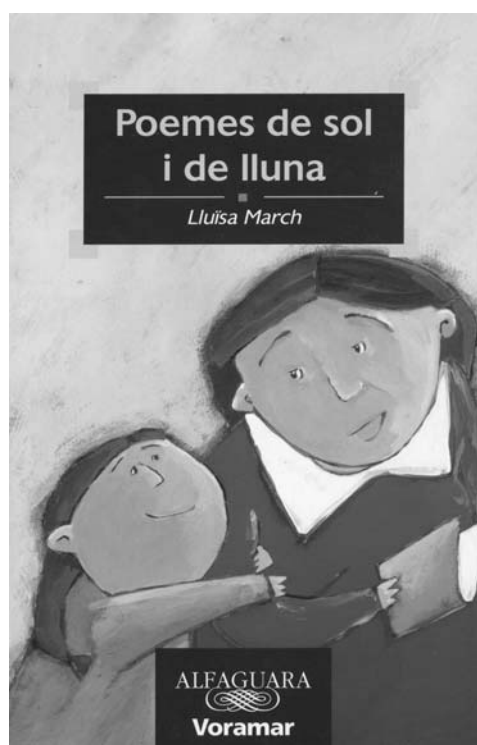
És interessant, s'ha de dir, la transferència del protagonisme del narrador cap a la figura misteriosa, carismàtica i sexuada, del naufrag, que resulta ser nogensmenys el fugitiu Encobert de Xàtiva, una mena d'anti-*Capitán Trueno*, pres pels indígenes com a messies, que finalment duu a terme el seu somni mil·lenarista de fundació d'una societat lliure i democràtica, però no a València, ai las, sinó a Amèrica. Ningú no és profeta a la seua terra.

Albert Toldrà

De l'alba a la nit tancada

Un dia, vint-i-quatre hores de llum canviant i d'activitats diverses, amb temps per a contar llegendes, jugar, aprendre i donar i rebre moralitats; això és el que trobem als *Poemes de sol i de lluna* de Lluïsa March, concebuts per a lectors de més de 8 anys.

POEMES DE SOL I DE LLUNA

LLUÏSA MARCH

IL·LUSTRACIONS D'ESPERANÇA MARTÍNEZ

61 PÀGS.

ALFAGUARA-VORAMAR, PICANYA, 2004

Semblaria que fos un recull de poemes sense més lligam que tocar temes infantils, però a mesura que llegim, apareix un fil que enllaça i estructura el conjunt: avancem des dels primers raigs de sol de la matinada fins a la nit i el llibre s'acaba justament amb un nou trenc d'alba. Una jornada completa recorre el poemari i s'omple d'activitats, motius i referents propers als xiquets.

El cant del gall i d'altres ocells se sent amb les primeres llums del dia; els aliments del desdèjuni formen una enumeració sonora i un altre text descriu les accions repetides cada matí: alçar-se del llit, rentar-se, pentinar-se, beure un got de llet... En correspondència, cap al final del llibre apareixen diversos poemes dedicats al capvespre, la posta de sol i la nit, així com una cançó de bressol i altres versos que parlen de contar històries al llit i de qui-

nes coses podrien passar al voltant d'un «jo» infantil quan està dormint. Entre l'alba i la nit, hi ha moments per a endevinar el nom dels oficis, per a comparar la gran ciutat i el poble xicotet, per a aprendre els números i les lletres de l'alfabet, per a anar d'acampada, al riu, a la muntanya i a la platja i per a sorprendre's, després d'una pluja d'estiu, amb l'arc de Sant Martí. A banda d'aquests poemes, plens de repeticions, onomatopeies d'animals i d'objectes, i retafiles de jocs, menjars o activitats, l'autora ha inclòs tres romanços en els que conta llegendes tradicionals valencianes. El *Romanç del miracle de l'aigua* recrea la història entrançable d'una xiqueta que volia viure al mar i quan per fi ho aconsegueix, és feliç, però cada deu de juliol plora perquè sent enyorança per la muntanya perduda. El *Romanç de la Serra d'Espadà* desenvolupa un conte d'amor, enveges i venjances que conclou amb l'explicació màgica de com es va començar a extraure el suro de l'escorça de les alzines sureres. El *Romanç de la rata penada* tracta sobre com un d'aquests mamífers voladors va ajudar el rei Jaume I a conquerir la ciutat de València; com a mostra de gratitud, el monarca posà un quiròpter al nou escut.

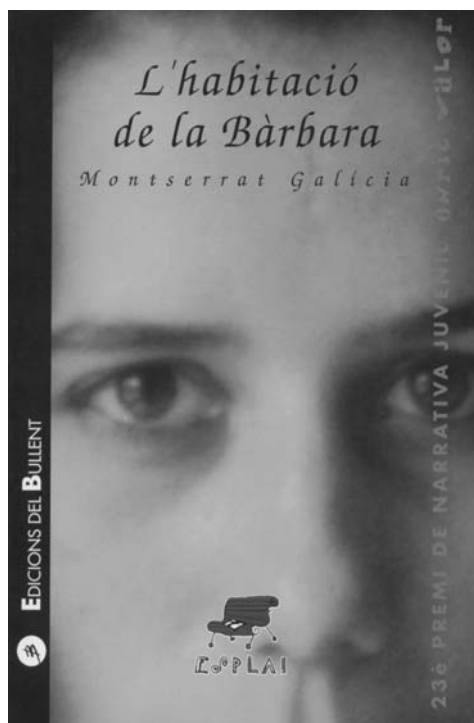
Alguns textos pequen de —com dir-ho— certa manca d'originalitat, es repeteixen motius i formes que es troben a qualsevol llibre de poemes per a infants, però els tres romanços enriqueixen el recull, així com les il·lustracions d'Esperança Martínez, expressives i lliures, que, en alguns casos, trenquen la separació tan rígida que de vegades encara es dona entre l'espai dels versos i dels dibuixos.

Arantxa Bea

D'infant a jove només hi ha un llibre

Edicions del Bullent ens presenta *Una llegenda per a Draco* i *L'habitació de la Bàrbara*, dues obres guardonades amb premis literaris, pensades, per infants i joves, un públic lector difícil al qual convé cuidar amb llibres com aquests perquè continuen estimant la lectura.

L'HABITACIÓ DE LA BÀRBARA

MONTSERRAT GALÍCIA

23È PREMI DE NARRATIVA JUVENIL ENRIC VALOR

COL·L. "ESPLAI", 29

105 PÀGS.

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2004

UNA LLEGENDA PER A DRACO

FRANCESC GISBERT

IL·LUSTRACIONS DE REBECA TOMILLO

13È PREMI CARMESINA DE NARRATIVA INFANTIL

COL·L. "ELS LLIBRES DEL GAT EN LA LLUNA", 25

95 PÀGS.

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2004

Edicions del Bullent és una editorial que, des dels seus inicis, ha mostrat un interès destacat per la literatura destinada al públic lector més jove. Es podria dir que un dels seus objectius és el de crear un corpus literari infantil i juvenil en català per tal d'oferir un amplí ventall de títols a aquells que s'inicien en el noble art de llegir. Captar lectors novells és una tasca difícil però del tot necessària que El Bullent, com tantes altres editorials, duu a terme posant-hi un èmfasi especial. Els dos llibres que ara us presentem són un bon exemple dels esforços que s'esmercen cada dia per mantenir ben viu l'interès d'infants i de joves en una de les millors maneres de passar una bona estona: la lectura.

El primer dels dos llibres, *Una llegenda per a Draco*, ha estat guardonat amb el Premi Carmesina de Narrativa Infantil 2003. Es tracta d'un relat pensat per a xiquets i xiquetes d'entre vuit i dotze anys que aconsegueix des del primer moment connectar amb la inventiva desbocada i la fantasia prodigiosa pròpies dels infants. L'aparició de bruixots un pèl matussers, donyets burletes, cavallers misteriosos i, sobretot, d'un drac màgic (Draco) amic de la protagonista (Alba), converteixen aquest llibre en aliment de primera per a la imaginació il·limitada del lector. Al capdavall, la màgia, allò fantàstic i sobrenatural, s'en-

tén i es veu d'una altra manera a través de la mirada d'un nen.

El segon llibre, *L'habitació de la Bàrbara*, ha estat també guardonat amb un premi literari, en aquest cas el 23è Premi de Narrativa Juvenil Enric Valor. Es tracta d'una novel·la juvenil de ciència-ficció, un relat ambientat en un món i en un temps ben allunyats dels nostres. En un futur inconcret però extraordinàriament avançat pel que fa a tecnologia, els terrans es veuen obligats a abandonar el seu planeta quan comencen a esgotar-se els recursos naturals. El seu destí és "el planeta roig", un planeta habitat pels "silents", una civilització extraterrestre que, en ser colonitzada pels humans, es veu sotmesa al govern dels nouvinguts i desposseïda del seu territori i llibertat. Com era d'esperar, el conflicte no tarda a convertir-se en una guerra cruel i despietada en la qual els nadius són considerats terroristes. Dit això, no ens hem d'esforçar gaire a l'hora d'establir paral·lelismes i endevinar que l'argument una mica banal i esbojarrat del llibre es basa en una realitat molt més propera a la nostra. I és que, implícitament, *L'habitació de la Bàrbara* pot ser entès com una proclama antitibèlicista i antiimperialista, una altra manera de cridar: No a la guerra!

Sergi Verger

Històries viscudes a l'escola

Tàndem ha llançat quatre títols nous de la col·lecció "Quico pèl-roig". Basant-se en històries reals viscudes a l'escola, Vicen Córcoles descriu situacions quotidianes de la vida dels més menuts, fàcils d'assimilar a través d'una lectura didàctica i molt visual.

UNA CACA EN EL PARC

LES CADIRES FAN FESTA

UN PASTÍS DE POMA

EL JOC DEL MOCADOR

VICEN CÓRCOLES

IL·LUSTRACIONS D'ADA GARCÍA

COL·L. "QUICO PÈL-ROIG", 5, 6, 7 I 8

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2004

Aquesta col·lecció, que a hores d'ara ja va pel número vuit, ofereix una proposta interessant per als lectors d'entre quatre i cinc anys, a qui van dirigir-les les històries. En elles s'aplega l'experiència pedagògica i personal del dia a dia amb els alumnes de l'escriptora i mestra de Primària, Vicen Córcoles. Un bagatge que ve acompanyat i harmonitzat per les il·lustracions expressives i encisadores d'Ada García. Són històries pròximes al quotidià dels menuts, els quals passen un bon grapat d'hores a l'escola on, en companyia d'altres xiquets i xiquetes, comencen a experimentar les primeres sorpreses i també els primers desenganys. Sens dubte, és aquest apropament a la realitat -a banda d'unes il·lustracions cridaneres, plenes de moviment i de realisme- el que fa que aquestes històries arriben als lectors atractives i fresques.

Si en les quatre historietes anteriors ja publicades, el protagonista era Rosegó, el conill-mascota de Quico pèl-roig, ara és el mateix xiquet qui centra la mirada de l'autora i l'atenció dels lectors. Així doncs, en *Una caca en el parc* i, a partir dels ensurts que dona als seus companys un Quico entremaliat, l'autora intenta despertar en els menuts la sensibilitat pel medi ambient, tot començant per ensenyar-los a mantenir el parc net.

La resta d'històries resulten també ben instructives: des de com donar forma a

un pastís de poma en companyia de l'àvia (val a remarcar que precisament no és una xiqueta qui cuina, estampa habitual, sinó un xiquet), fins a com treballar en equip i comportar-se amb els companys de jocs. I per tal de no perdre les nostres tradicions, l'autor ensenya als xiquets en què consisteix el joc del mocador, tan típic de la Pasqua valenciana.

Amb molta habilitat alhora d'introduir-hi expressions i frases fetes ben nostrades, i tot fent servir el mètode constructivista Teberosky, Vicen Córcoles intenta transmetre als primers lectors conceptes bàsics a través de pàgines amb frases curtes on destaquen les paraules més significatives. Per a aquest propòsit, s'ajuda de recursos tipogràfics com ara l'ús de les majúscules, les quals ressalten els conceptes en què vol insistir, tot ubicant la paraula en un lloc inesperat, a prop de la idea que vol posar en relleu.

Molt valuosos resulten també el naturalisme i la grandària de les figures que omplen aquestes aquarel·les de colors no massa estridents amb què s'il·lustren els textos. Imatges que se centren en els personatges protagonistes, uns menuts que es desplacen per escenaris diversos de la seua vida quotidiana: com ara el parc, l'escola, el pati o ca l'àvia.

Lourdes Toledo